

يەھو

درهنگان

فريا يوونسى

دیاریک بو هاری و هاوژنم "شهو"

سرتناسه : یونس، فریا، ۱۳۵۷-
 عنوان و نام بیدآوژ : درهنگان
 مشخصات نشر : تهران: آریوخان: کانی کتیب، ۱۳۹۴.
 مشخصات ظاهری : ۹۱ ص، ۱۹ x ۹/۵ م.
 شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۷۹۰۱۰-۱-۴
 وشعیت فهرست نویسی : فیبای مختصر
 یادداشت : فهرسترسی کامل این اثر در نشانی:
<http://opac.nlai.ir> قابل دسترسی است
 شماره کتابشناسی ملی : ۳۸۱۶۴۲۴

داسنامه‌ی کتیب

درهنگان	:	ناوی کتیب
فریا یوونسی	:	نووسهر
سنه: توسعه کتاب	:	دیزارینی دهق و دووبه‌رگ
۸۷ ۳۳ ۱۷ ۳۲ ۴۲		
+۹۸		
۸۷ ۳۳ ۱۷ ۳۲ ۴۳		
+۹۸		
ئاریوخان	:	په‌خشکار
کانی کتیب	:	په‌خشکاری هاوکار
۱۰۰۰ به‌رگ	:	هه‌ژمار
په‌که‌م ۱۳۹۴	:	چار و سالی چاپ
کانی کتیب	:	پلاوگه
۸۷ ۳۳ ۱۲ ۵۲ ۵۹		
+۹۸		
۹۱۸ ۱۷ ۱۷ ۲۵۷		
+۹۸		
شوانه تاهیری	:	سه‌ره‌رشتیاری چاپ
۵۰۰۰ تمهن	:	نرخ

مافی له چاپدانه‌وی بو کانی کتیب پارێزراوه.

پىرست:

۵. گالتەتان
۶. ئەودىو دىۋارى
۹. ئەستىرەى تارىك
۱۱. ئەتكى پەرى
۱۳. بەع
۱۵. بۇ ئاگەلارى
۱۶. ئەيچى
۱۷. ئەو
۱۸. ئەو قلوەبىيەى خەرىكى جەنلى ئىكسە
۲۰. جۆرىك غوبار
۲۱. تەۋژم
۲۲. پىس
۲۴. بىرم
۲۶. جەنازەيەك
۲۸. چارشىۋەكەى
۲۹. جارەسى فام
۳۱. چش
۳۲. چلوان
۳۴. خەرفاو
۳۶. دىئادىل
۳۸. سىيەرى سوور
۴۰. رازى
۴۱. دىۋارى ھىن
۴۳. دەرەتان
۴۴. چۈن
۴۵. كۆترەكلى كائوسەر
۴۷. كىتر

- ۴۹..... شارى بى ساھب
۵۰..... زووتر
۵۱..... قومار
۵۳..... گاکتەچار
۵۵..... قورستر
۵۷..... كار
۵۹..... قۇلە كۆتۈك لە بادا
۶۰..... سەرتان
۶۱..... كۆپرە بوونەھە
۶۳..... مىندالە كانى داىكەم
۶۴..... نە كە
۶۵..... يە كچار
۶۶..... چاومەروانى شەوى قەھوتەم
۶۷..... لەقەست چووين بمرىن
۷۰..... نىتائە
۷۱..... مەچە كى مەرگ
۷۳..... گۆلى بەيانى بئش
۷۵..... پەپولە كلى كئووسەر
۷۷..... درەنگان

کالته تان

نازانم بۆ، بهو نیوه شهوه مشه ووه شه، لهو جاده
 ره شه؛ هه وه سی تووی کویره پیاویکی وا له میشکم تیژ
 تیده پهری. به خه ونیش نه ده کرا ببینم یاداشته کانم
 کرایینه لوله توو، ئاوا به به لاش درابیتن. کاتیک دهنگه
 تیزه ونه که پیی وتم، من به له رزه له رز لوله تووه کانم
 کرده و هه موو وشه کانی خۆم بینی که له گه ل دهنگه
 توو لیم هه لوه رینه سه ر جاده ره شه که. دانوو شتامه وه به
 سه ر جاده که دا و لهو ئانه دا، دهنگه تیزه ونه که بووم که
 لهو ره شاییه دا دهنگه تووم پی ده خویند رایه وه: کی.
 ئه زانی. بۆ. بهو. نیوه. شه وه. کویراییه یینه. لهو. جاده. ونبووه.
 بی. ترمیناله. هه وه سی. تووی. کابرایه کی. زورزان. له.
 میشکی. مشه ووه شی. تیژ. ده ری. په راند بوو...

ئەو ديو ديوارى

تەبەق تەبەق تارىكمان دەكەن و لە جوگەكانا،
ورد و پرد، تەلیس تەلیس فرېمان ئەدەن كە
بیگپرینهو: - من ھەر تەنھا خۆم باوەشیک وینەى
مەلەوونم تیدا زیندوو و نا، مەلین چونكە رەنگى
دەرگای عیمارەتیکى وەھا، ماوەیەكە لەو چلكنیە خلاس
بوو و رەنگى جلەكانى ئەو سەربازانە وەھا روو و ھیور
بوونەو و زەیتوونە، ئیتر ئەتوانن رەحەت بكەن، رەحەت
بخۆن، رەحەت بخەون... و رەحەتیش بمرن. نا. من
بەم نەختە گیانەمەو، بە دەرگای ژووریکى ئەو
مەدرەسەو بووم كە كەردبوویان بە زیندان و لەو
زیندانەدا، پینووسم بینووە كە چۆن بە خالبازى ملی

خاوهنه که ی کردوه به پتهوه و هتتا رقیقه
 ژهنگاوییه کانیشم که لهوتای ههن نهرده بوون، شاهیدن.
 ئەهاتن پینوسیکیان ئەهاویشته بهر دستێ کهسیک و
 ئەیانپرسی: "ئەمە هی تۆیه؟"، کورە ی بیچارەش دەیوت:
 "ئەری" و دەبوو بە نیگای تاریک تاریکەوه، هەر بهو
 پینووسە ی خوێ، بویان بنووسیت، چی؟ نازانم. وهلی
 کاتی که ئیمەیان لی داتەخست، دەمانبینی که چوون
 لەرزەلەرز دەستی دەکرد بە خالکوستان و کاتیکیش
 ئەهاتنەوه و خالەکانیان دەبینی، لە خویشیا زلەیه کیان
 تی رادەکیشا و دەیانووت: "ژی. سی" یه. ئەوسا
 کاغەزە کهیان دەنا بە دیواره کهوه و دیسان وەها بەجیان
 دەهیشتهوه که یهعنیها خالی دیکەمان لیت دەویتهوه.
 ئیمە خو نماندەزانی ئەو خالە مەلعوونانە چین و
 چاوهروان بووین خیرا، تا سەربازەکان دەگەرینەوه، لەو
 خالانە ی ئەمراپەش، بیتهوه و زوو تەواوی بکات.
 ئەمجاره که دەهاتنەوه، دەیانوت: "ئەمانە فیشهکن" و
 پیدەکەنین، قاقا. کورە ی بیچارە، تەواو سەری لیشیوابوو.
 ئەگەر چی دوا ی فیشه که که، چاوهکانیان روون کردەوه
 و هەر دوو کاغەزە پیشوووە که ی دەبینی بە سنگی رووتی
 دیواره کهوه، که ژیسپیەک، چهپکی فیشه کی لی
 تەقیندراوو، بەلام وەدەچو نەزانی بە خالی ئەمراپە چی
 بکا. ئیمە بینیمان، لوژەلوژ خوێ گەیانده ئاستی ئیمە و
 لە نیومان دا، بو سیمای تاریکی خوێ دەگەرا که به
 خالبازی، بیخاته بهر فیشه که پیکراوه کانی بهر ژیسپیەکه.

بهلام تهنهها وینهیه کی لیلی دهبینی که له ئائیکدا، ههزاران سیبهری بی خوینی لی دهکهوتهوه و نهو وینانه بوون میان وهها قورس کردبوو. گهراپهوه سهه جیگه کهی و به چاوی چه پهساو و دهستی لهرزوکهوه، دهستی پیکرد. ههه خاله و له سیبهریکی گوناحی قوتابیه کی دهچوو له بهر دهستی دا و ههه چی ده کرد نهیده توانی خوئی بکیشیتتهوه و تا وه خو هاتهوه، سهه رازه کان گهراپهونهوه و وینه کهیان له بهر وینهی فیشه که کهدا هه لواسی و په لکیشیان کرد بو ههوشهی مهدرسه که که ئیستا به دهست نهوانهوه ببوووه زیندانی مامۆستایان و قوتابیه کانیان.

ئیمه تهنهها گویمان له تهقهوهوری چهه فیشه کیکی بوو چیتتر، کهچی ئیمرو که زیندانه کهیان خاوپن کردهوه و کردیانهوه به مهدرسهه، ئیمهیان به دهه رگا و پهنجیرهوه فریدایه دهه ری و ئیستا که به ورد و خاشی لهه جوگه لهدا کهوتووین و تاچه تی هیچمان نییه، نهو جوگه پیره، خهه ریکه بو تهلیسه کانمان ده گیریتتهوه و دهلیت: نهو هه موو خالهیان کوشت و سهه ریهوه، به هه موویانهوه نهوهندهی مستیک خوینیان تیدا نهبوو.

ئەستىزەى تارىكى

ئەو خانمە ھەراسانەى سوژدەى بو شاخى
 تىزى گا دەھرىيەكە دەبرد و جا. ئەوەى كە سىچرى
 كازىوہى بىنيوہتەوہ و لەگەل زىندوووونەوہى ھەتاو،
 گاي دەھرى بەرە و چۆلتىن دوور لىدەخورىت و بىتو
 تووشى خوروويەكى لىخنىش بى، بە رەنگى ئەو
 سىچرموہ و ھەل دەچىت، كە پاش لال موناجات
 كرنىكى پەنامەگى، رووت ئەيىتەوہ و شاخە تىزەكە بزر
 دەكات لە كازىوہ يدا؛ ئەوہى وا لە خووہ نەبوو رايەكيان
 كىماويكى خەنەبى لى داچۆر ابوہ سەر عەرزە پىرەكە و

وهیزانیو هیڅرا گویره کهی ورد و پرد له خوینه کهیدا مندار دهنهوه و ناتوانی بیانینیت؛ نهوهی که هرگیز کهس نهیویرا تنها جاریک، له ثانوساتی زیارت به سووری نهو گوریچه غمگینهوه وا بو گویره که مندارهوبوه کانی بهستوساز کردبوو، خوی لی مات بدات و کهس نهیویرا پی بزانیته؛ نهوهی که ئیستاش وهزانتی گاکهی ماوه و لهو چولترین دوورهوه، هر "وههوهح"، "با" بهره و نهستیره لیله که لیده خوریت و تاریکتاریک له کازیوهیدا کپ دهیت؛ هر نهوهی که کهس نابیننی تا وهیریان بیتهوه که چیت جی نهماوه کولتری بکن و پی پیکهن؛ هر نهوه، ئا! بهم نیوهشوه لیخنه، له پشت پهدهی پی نهستیره تاریکهوه، بووته بوو کم!

ئەتکی پەری

ئایەتکی بەیماوی پیش سفر

: "زانیت ئەمانەوی چیت بەسەر بەینین،
 لەھەر کوپپەک خوت شاردەو. نەترانی بینایی ئیمە بە
 چاوی نە و نیونیشانیشمان بو چییە تا ھەر کەس
 ببیننەو. ھەناردمانە دووت. وتمان وەگەرپیت، لیت
 ئەبوورین، نەگەرپیتەو دەتکەین بە داستان. نەگەرپیتەو.
 ناچار برپک لە ھیزە توورەکانی خومان بو وەرپخستی و
 لە پەسیوی پیسی کەلاوہ یە کدا، وەگیرمان ھینایت.
 نەتوانی را بکەیت لە دەستمان. لە ئاست ئەو نەختە
 ھیزەمان، ھەدات دا و زوو کەوتیە سەر چوک.
 کردمانیتە بووکی بوومەلەر و لەو ئانەدا بوومەلەرت
 تەسخیر کرد و برپارت دا بە خوتەو ھەر کوپپەک
 بلەرینیتەو. دەستمان لی ھەلگرتی تا کوو فامی تاریکت

په ره نه سینیت. که چی شوینه دهستان به فامتهوه، رهشوشین هه لگرا و نه راندت "شاخ"! وه ک له تهوقه سه رتا مولوکولی شاخیک بیدار بویتتهوه، هه تا نوبانگت پی ده زپینیت. ئەوسا موسیقای زه ریاکانت ته سخیر کردین و شاخ نهو یستا. ئەوسا کرپوه کانت ته سخیر کردین و شاخ نهو یستا. ئەوسا نوو که نوو کی بلویره کانت ته سخیر کردین و شاخ هه ر نهو یستا، هه ر نهو یستا. هه ر نهو یستا. هه تا بزر بوویت و له ته لعه تی بلویره کا خوت ناسیه وه و گه رایتته وه. ده فوایتته نیو تاریکی هه ناوی بلویره و تاکوته را له م سوچ و ئەو سوچی دنیاوه لیت کۆبونه وه و به دیار موگناتیزی سه دای بلویره ته وه خه وه همویانی برده وه و روانی شاخه که ت، ئاوا ته عتیل ده بوو. چونکه ئیتر کهس نهیده توانی بیینی و هه موو عالم ته سخیرت بوون. تویش ئیتر هه تا هه ناسه ت تیدا مابوو ده فوایتته سیحری بلویره که ت و ئیمه ت، ته نها و ره به ن، له یاده کان سرپه وه."

بهع!

بۆ روشنیبیران

جهنابی "هەر" له وهسیه تنامه کهیدا نووسیویه تی: ئەللاهو ههقی بهیانی بووه که کا "هەرگیز" گهیشتوووه ته لای و لیبی پاراوه تهوه، مهرد بیت و بهیلایت ئەو پیشی بکهویتی. وتویتی: ههفتهیه ک چیه فرسه تی بدات، کاریکی ماوه به ئەنجامی بگهیه نیت. نه کا حه یای بچیت و ئەوه چیه له کا "هەر" کهم ته مهنتره بلین له خو کوشتنیش دا لاسای ئەوی کردوووه تهوه. ئیتر بویه جهنابی "هەر" دهستی راگرتوووه و لیبیگه راوه ههفته کهی بی به سالیکی و به سالانیکی، تا کوو روژیک، ئەللاهو ههقی بهیانی دهبی که پیی راده گه یهنن که کا "هەرگیز"، بهو به یانیه زوووه ئاگای لی نایی که کوره چه توونه کهی له خهوه دهر په ریوه و چه ته بن گوپی بابه و یه کبه خوئی نه راندویتی "بهع".

ئیتیر بۆیه کا هەرگیز له خه وه له نه ستاوه ته وه
و پیره "هەر" ی به ئەمه گیش ئەوهنده لهو نوینه
مه لعوونه یدا گینگلی داوه تا کوو بوگه نی رزینی
جهسته ی، به جاریک گهره کیک کاس ئەکات و کاتیک
ده چنه سه ری، یه که و شتیک ده لیت و کهس ناتوانی
بفامینیت کا "هەر" له نیوه ی وه سیه تنامه که یدا، دیقی
کردوه.

بۆ ئاگە دارى

من جۆرپك خورووى ليخنىم كه خوشم نازانم
له كويۆهم. به لام ئاگاتان له هوشتارم بىت: ئىمشه و كه
جنوونى ئەو نوتفه گوناحه تان داخوراند و بهرتان پيگرت،
ئىقباله كانى بيدارى كووزانه وه. خوا نه ناسيك حوكمى
خهويكى سهنگىنى به رپوه برد و له ههناوتانى ههلكه ندىن.
دهبى بزنان من ههر ديم و ئەوه ئيوه ئىتر نابن. ئيوه
ئەو جنوونه بيداره تان شه ما نه كرد؛ خوتان رهشكرده وه له
حهينى ئەو وه سوسه لامه سسه بهدا!

ئيوه مردوون!

ئەپچى

ئەوۋە بۆۋىن زۆر خۇشترە كە تۆ ھېشتا
نەگە ھېشتى بەھس ئېتەۋە، موبايىلە كەت بە ھىۋاى
كەسكىكى تر جواب بەدەيتەۋە و كاتىك بزائىت منم و
كاتىك پېرسىم "بۆچى ۋا ھەناسەت سۋارە؟"، بلەى:
"ھېچ"، بلەى: "خەرىكم ئەچمە دەرەۋە."

ئەو

وتیان: دەتبهین بزائین ئەوی؟ ھەر ئەوئەندە
بۆمان دەرکەوێت "ئەو" نیت، بەرت دەدەین. وتیان:
ئاخر لێرە نابێ. دەبێ حەتمەنە لەوی بـیـت، لەوی
دەتوانین چاویکت پێدا بگێرین و باش بووی بگەرین.
خەمیشت نەبێ ھەر بێتو نەختیکیش ئـهـو
نەبێ تەواو.

دەی کە بردیانمە ئەوی، بینیم ئەوم!

ئەو قاووییهی ئەریکی جەنابی ئیکسە

ئیمە هەنیک لە وردکەکانی دەم ئیکسین. دەمیک سألە جەنابی ئیکسمان لە عیمارەتییکی نیو دایکیدا ناشتوو و بە هۆی ئەووە کە بە نامە یە ک داوای لیکردبووین دلای خانمە کە ی نە خورینین کە شوو بکاتەو و باوەر بکەن بە پارانەو و تکاوە ویستبووی نەهیلین کەس پیزانیت و تەنانت بە هیچ ئایینیکیش پرسە ی بۆ نە گیرین؛ ئیمەش هەر وا نەماندرکاند و زۆر ئازایانە ری کەوتین بەرەو خانمە کە ی و وا خۆمان تیا جیکردەووە کە هەر وەبزانیت ئیکس، خۆی لی ون کردوووە تەووە. تەنانت نەماندە هیشت هیچ دەنگیکیشی پپی بگات. برواتان هەبی هەر خولی نا خولیک خۆی دە کیشایەووە و یە کبە خۆی دەینەراند: دایە! ئیمەش چی بکەین؟ هەر پیمان دە کرا بیگرین و نەهیلین جرنوو قیک، چنگە کرکە یە ک، شتیک بخاتە گیان قاووییه کە ی خانمی ئیکس. رەنگە پاشگەزیش بوویتەووە لەو هوی وای بە سەر خۆی هیناوە و زۆر جار

خودا خودای بوو بیت دهری بهیننه وه، به لام ئیمه ههر
 نه مانه هیش و زور ئازایانه خنکاندمان. پیوستیش ناکات
 که پییزان، نا. ئیمه به ئهر کی خومان زانیوه که نه هیلین
 ئیسک و پروسکی کاکي ئیکس بهر تیزاوی گیا و لیکي
 خاک بکهویت، یان خوا نه کرده زهوال له ئامیزی بگریت
 و نه یاسنه وه له هه ناوی کرمه کان دا. هه تتا
 ته گهر پیتان و ابیت له سووچیکی دنیا ههر زیندووه
 و خهریکه له "ون" ییه کی خویری دا خووی
 هه لده سه نگینیت، دلنیا تان ده که ینه وه که و انیه و
 جه نای ئیکس هه رگیز به مه رهدی ئه و
 قاوه بیانه ی که خهریکن ده یلیسنه وه و بزر بزی ده که ن،
 ناپیوریت و مادامیش ههر ده لین وانیه، فه رموون! بی
 ئه وه ی خانمه که ی بده ینه وه به شوو، ئه وا دهر که ی
 عیماره تی قاوه بیتان لی ده که ینه وه و ده هیلین وه ژوور
 بکه ون، ته نها به و مه رجیه ی که ئیوه ش بتوانن ئاوا
 ئازایانه بمرن و نه مین!

سپاس

هه ندیک له ورده کانی لیوار ئیکس

جۆریک غوبار

ئەبوت: تەنھا لەو پەستم کە چۆن خۆم لى
نەفام کرد و ئاخىرى ھەر پىم نەوت لەو گولانەى ئەو
ئىوارە، جۆرىک غوبار ھەلدەپروى، کە ھامشوى سەيىالى
ھەوا، دەيانکاتەو بە خۆيان.

تەوژم

تا بزووتنهوهی دووباره له ژێر دار و پهردووی
ئهو گشته مێچ و دیواره تیکرماوه به دهست ساحهیی
بئ ساحهیی ئهو گهردینه مهلعوونهوه، به چی بزانی؟

پیس

چاره کیک دهبوو نهدهبوو سواری ئەم واگۆنه
 ببوین و پێچهوانه‌ی رۆژانی دیکه‌ی میترۆ، ئیمرو زۆر
 قهره‌بالغ نه‌بوو که جه‌ماوه‌ریکی ئەوه‌نده زۆر له نیوانماندا
 به پیوه بو‌یستن، نه‌توانین یه‌کتر بینین. ده‌یتوانی
 بروائیته‌ من. که‌چی پیم وا بی چاوی له‌ سه‌ر گری
 بروی کۆریه‌که‌ی نیو باوه‌شی هه‌لنه‌گرت و تا بزانی
 زیندوو و نه‌مکوشتوو، جووله‌یه‌کی به‌ پییه‌کانی دا و له
 هیمنی کوشیدا رایژهنده‌وه‌ گری بروی کۆریه‌که‌ی هه‌ر
 نه‌کرایه‌وه و وه‌ک به‌ گری برومه‌وه‌ گری درایی،
 پیکه‌نیم! په‌له‌یه‌ک وه‌نیگای که‌وت و دووسی جار
 تماشای کردم و من هه‌ر وا به‌ گری بروی
 کۆریه‌که‌یه‌وه ته‌قه‌لام ده‌کرد. کاتیکیش چاوی لی

بیرم

هه‌رچی بیرى لى ده‌که‌مه‌وه نازانم بو ئه‌و روژه
 ده‌توت سه‌رم به‌ گاز گى‌راوه، له‌ به‌ر ئه‌و بانکه‌دا وى‌ستام و
 بیرم لى نه‌کردیووه که‌ ره‌نگه‌ ئه‌م لووت خورانه
 قى‌رسى‌چمه‌یه تووشى گى‌چه‌لىکم بکات، زور ئاسایى
 په‌نجه‌م له‌ نى‌و لووتما گى‌را و هه‌ر چى ژانو سه‌رگرانى
 بوو، سه‌رىم به‌و دارتيله‌ى به‌ر بانکه‌که‌دا و هه‌ر تماشایه‌کى
 ئه‌ملاولام نه‌کرد تا بزانه‌م قه‌ره‌بالغیه‌کى کتوپر روو ئه‌دات،
 یان گویم له‌ خوم هه‌لگرتایه و هه‌لمخستایه‌ته ده‌وروبه‌رم
 که‌ ژاوه ژاویک بیسم. ئه‌وه‌ش هیچ. هه‌تتا نازانم بوچى
 ئیستا که‌ هاتوون و یه‌خه‌یان پى‌گرتوم که‌ گوايه ئه‌و روژه

لہ گہل چہ نکہس بانکمان برپوہ و من لہ بہر دارتیلکی
بہر بانکہ کدا ٹیشکی ہاودہستہ کانم داوہ؛ ناپرسم تا بزائم
ہاودہستہ کانم کی بوون، نہوہ کا بیانہوی شہریک بو
خویان دروست بکہن۔ لہ خووہ پیم وایہ راستہ وا ناتوانم
بیٹہوہ بیرم کہ ئەم چہنسالہ لہ کوی خہریکی چی
بووم۔ تازہ ئەوانہ ہیچ نین، وام لی ہاتووہ حہتتا ناتوانم
بیریشی لی بکہمہوہ کہ بزائم لہمہودوا چی بہ چی
دہی، دہلی میشکم خوت بووہتہوہ نیو لووتم۔

ئاخ! دیسان لووتم دہ خوری!

به ناره يهک

کاتیک له دیواره که جیا ببۆوه، مردبووا! ههر
 ئەو کاته، ههر ئەو کاتهی که دیواره کهی به چنگه کرکی
 تهی ده کرد؛ یی ئەوهی شل بیتهوه، ئاجور یکی بی
 دسه لات له ژیر پییه کانی دەرچوو. به دوو چاوی
 خۆی ئەو کویستانه گوناحه ی بینی کهوته بهر چلکی
 سهختی ئەو دەم و فلچه و ئەگەر نه یلیم که چۆن
 سوست ببۆوه، درۆم کردوو. ههتا کاتیک که لله ی
 بیهوه ی له ژیر بالی کابراوه خزاندهرمو پهنجیره که و
 وهک به دیواردا هه لزیبی، چهن ساتیک وا مات مایه وه
 و پاشان خۆی دهرکیشا له ژیر گوناحی ئەو جهسته

چهن سانیه بیهدا و بهرمو پهرده که رږا، پهنجیره کهی
کویږ و کپ کرد و تاپووی جحیللی لهو چوارچیوه
بیچاره دا بزر بوو. ههتا چاوه روانیش بوو کابرا وه دووی
بکهویت، کهچی هیچ جموجوولی تاپویه کی تری
ههست نه کرد. ویستی ئهودیو بکهویت و داباریت به
سه سهر هوشه سهخته که یاندا، به سهر چناره بی
ویژدانه کهی بهر دم پهنجیره کهدا، به سهر میچه
مه لعوونه کهدا، داباریت؛ زرمه یه کی بی گوناح له که للهی
مشه وه شیدا، روویدا . ههر بهو حهوا یه وه ئاجور یکی بی
دهسه لات له کاسه ی سهریدا مانی گرت و دوایی
کاتیک جه نازه که یان لهو دیو په رږینه کان بینیه وه،
ژهنگه یینانی ئاجور یکی کتوپریان به هووی مه رگی زانی؛
یان شایه دیش قیرسیچمه بی نهوعیک قیری تواوه و
ته لیسیک!

پارشییۆه کە ی

به قۆله ژاکاوه کانم دهور و بهرم کۆ ده کهمهوه
و وه ک دایکیک له دواهم ساتی دابراندا، دهسته کانم به
بنکی سهرمهوه، به ملمهوه شور دهبنهوه. خۆزگه
ئهیتوانی چارشییۆه که ی نهبات و فرپی بدات به سهرما، تا
شهویکم لی به سهردا بیّت و بهو وینه نوورانیهدا که به
تاریکی نیگاهی ئادهمیزاد، پهره ددهن، پیم سهلمیت
ئهوا ده گهریتهوه و دهستی بهرهوم کیشاوه که پیر
ههلمسینیّت.

بارمسی فام

ئیسنا بییت یا نهییت؟

سەرەتا ھەر ھیمايەك بوو لەشوینیکی نادیارمەو و رەنگە لە نیو تەمومژی خەستی ئەو دەمەو پالکەوتنەو. کەچی تێینەدەگەیاندم دەلی چی و خوشم تێینەدەگەیشتم. دوایی خوێ دەرخست و وەدەچو شوینیکیشی دابین کردییت، کەچی من نەمدەزانی. ئەوئەندە نەبی نیوئەشەوئیکم بێر ھاتەو کە پاش ئەو ھەموو جۆش و خرۆش و ھەلبەزدابەزە، ویل خزابوومە نیو نوینەکەم و چوو بومە شوین مۆگاتیزی ئەو دەنگە پیرەیی کە ئیتر لە تاو ماندویتی بە گوی، نەمدەبیست:

"ھەبوو نەبوو، ەرشیکی بی برانەو و مەملەکەتیکي ھەر لیرەو تا دەگاتە کەسنانانی کوی ھەبوو بە تەنھا خێویکەو کە خوێ خوێ دەستپیکردبوو. ھەلبەت زۆریشی پی چوو ھەتا خێوی رەبەن بریاری دا ئازەلیکی ھێجگار بکات، بەشکەم؛ کردیشی ھا، کەچی زۆریان پی نەچوو. ئیوارەیک بریاری دا فریشتە و مریشتەیی وا بخەمڵینییت، بەشکەم؛ خەمڵاندیشنی ھا، کەچی ھەر ئەو ئیوارە بوو. شەوئەیک بریاری دا جندۆکە خوش بکات، بەشکەم؛ جندۆکانیشی خوش کردن ھا، بەلام

ئەوانیش بۆ تەنھا شەویک بوون. ھەتا ئاخری دەمەو زوو ئانی کازو کووزی بە یانیە ک- لە خەو راچەنی و ھاواری کرد لە تۆوی خۆی بنینەو. ئەوسا بە فریشتان قور ھاوردرا، بە ئازەلان قورە شیلدرا و بە جندوکان شای سەز کرا و جا دلۆپیکی مەجبوری خۆی بە خشیە نیو قورە کەو و...

ئیتەر کاتی کەنوشە بوو کە ناگەمی و دەبی بگەرپمەو. یە کەورێ خۆم دەبینمەو، درێژدریژ تخیل بووم و تا من کوناو کونیکم کردوو، بە سەرما سیبەرە ی داو و پەنجە ی شایە تمانە ی ناو تە سەر ھەنیەم، نیوان پیو ھستی برۆکانم چى جمەم بیٹ و نقەم بیٹ، ئیتەر ناتوانم بەرز بيمەو و ھیزی من و ھیزی ئەو تاقە پەنجە یە کوا و یکدینەو؟ دەنگیشی ھەر لەو دا نییە، وە ک بیٹو ھەنیک کز بیٹەو، بە یە کجاری کەو کە پیم بکات و...

: [سەرەتا ھەر ھیمایە ک بووین لە نادیارمەو. بیانووت ھینایەو تیت ناگە یەنین، دیار کەوتین. وت بە رووناکیمان خاپوور دەبیٹ، چووینە ھەبیەتی ھەر شتیک کەوا پر بە نیگاہت بیٹ. خۆت دا لە گیژی و گەلحۆبی و بە گیژی تا خۆمان پی دەورە کردییەو. ئیتەر تخیل ھاتیتەو و دەمی ک بوو ھاتبوینەو و ھیمامان نابوو سەر تەو یلی بەزیوت. پر گلەبی بووی لە ھیزی سەر بەمۆرمان. لەخۆبایی و فیزت ھەر لەو دا نەبوو کە بفەر مووین "بیٹ"، ناچار بریارمان دا: "نەبیٹ".]

چش

سهیری هەر لایه کیش ده کهم، ئەمۆسته
چاویکه سهیر! دهسته ماشان وهری کهوم و نه کهوم، بهر
پیم هەر ته متومان دهیت و بهر بیناییم، چش له
رووناکیه کی کزیش. بلهین له دوورهوه سومایه کیش
به دی بکهم و نیگامی تی راگرم تا رپی بو ده کهم. دوایه مه
دهزانم ئەویش پپی ناچیت و خیرا داده مریته وه. ئیتر
دهی بوستم تا سومایه کی کزی دیکه، دیسان خووی
دهنوینیته وه؟

چلوان

هەر ئه‌و رۆژه‌مان ناوی لێنرا [بوو]: رۆژی گۆله
 میلاقه! من له‌مپه‌ر کۆلان له ئاست کالینی ئه‌ودا
 ویستا [بوو]ام و دیا [بوو]ام که به گوی میلاقه که یه کدا
 برماندا [بوو]ای: میلاقه کهم! و مه‌لۆتکه که پر بو [بوو] له
 په‌ری وهریوی گۆله میلاقه کانی ئه‌و هاوینه. به‌و تاوه‌نگازه
 سه‌رگه‌زه، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌م وزه ما [بوو] وهری بکه‌وم و له
 ریت بویستم تا له شار وهدهر ده‌که‌وین بو په‌یدا
 کردنیان. که‌چی تو له تاو وه‌گیر نه‌که‌وتنی میلاقه،
 دره‌نگ وهدهر که‌وتا [بوو]ایت، و ره‌نگه وهدهریش

نه كهوت [بوو] ایت - كاتیکیش روشت [بوو] این، به دم
گالته و گهپهوه، له هه نیک دوور پاندا به هه له
چوو [بوو] این و ریهمان ون کرد [بوو]. نا. پاش ئه وهی
چی دوور پانه ره تمان کرد [بوو]، من توّم له نیوان
دهشتیکی هیجگار گوله میلاقه ی سیس و تاوه نگازدا
ون کرد [بوو]. ناچار له چکه تاله که تم له بهر گوله کانا
راخست [بوو] و وت [بوو] ام پیمان: "بوهرن! تا هیزت ان
نامینی ئه وهنده بوهرن که هیزت ان نه مینی" و تنها گوله
میلاقه یه ک وهری [بوو] له نیو له چکه با برده که ت. ئه ری.
مه لو تکه م کرد [بوو] و گهرا [بوو] مه وه. له و په ری
کۆلانه که تان ئه ژنۆم شل بو [بوو] و دا [بوو] مه کولی
کالین. تنها روژی ناولیندراو [بوو] له و تاریکت کرد [بوو] ام
. کورپک له و په ر کۆلانه که وه به جامیکی چل کیل به
دهسته وه و مه لو تکه یه ک به باوه شه وه، وه دهر که وت [بوو]
و من زوو زانیم هه ر چل کیله که بی به خته که ی ئه و
جامه وه ری [بوو] ان و مه لو تکه که ی ئه وهنده ی نه ماوه...

نەرفا

خەتای خۆم بوو. هیشتاش نازانم چۆن بوو
 وەها بە رێکەوت لە گەڵ قورمساغی وادا ئاشنا بووم و کە
 تەماشای دەورووبەرم دەکەم دەبینم نا، من هەر لە
 ئەزەلەو لە تەکیا ئاشنایەتیم هەبوو و نەمزانیو. یان
 کەس نەبوو پێم بڵێت "هۆی! خەوالوو! ئاخر
 سەرئێشەتە وەها خۆت دوا دەخەیت؟" ئەمە ئیتر چ
 وەسیەتیک بوو، دل و گورچیلە کەم خستە بەر دەستی
 دوو بەتەماعی وا؟ نا. من نەمدەزانی وەهایە. من هەر

ئەوئەندە پېم وتن "فلانی، تینووی جوړه تیزاویکم و بەم زووانه هەلیدەقورپنم. جا پېش ئەووی تەواو بم، ئەوہ پارە" و هەتتا خەرجی خەستەخانە کەیشم خەستە پای خۆم و ئەمویست دل و گورچیلە کەم پېشکەشی دوو موحتاج بکەم و ئەوان ئاگەدار بن. هێشتا سەد رەحمەت لەووتریان، خیرا درکاندی کە چەنای چەن سالا گورچیلە نیه و بە ئومیدی گورچیلە کانی منەوہ ماوەتەوہ. منیش پېش هەر شتیک لە شاریکی دوور و بە دەست هەندیک پزیشکی نا ئاشنا، گورچیلە کانم پېشکەش کرد و کویر بم ئەگەر نارازیش بووبم.

پیرەوی خەرفاویش ئەوہ تا لەم ژیرخانەوی
 هەپس کردووم و ویستاوہ بزانی کەوی دلی دادەکی،
 دلی من بنیته جیی و کی چووزانی شەویک بی ئەوہوی
 کەسی بە دەورەوہ بیت رەقەلنەهات. وام لیہاتووہ تەنیا
 لەوہ دەترسم کەس، شکی بو ئیرە نەچیت کە هاکا
 لیرەش نەختی میراتی لی بەجی بمینیت!

دنیادیل

قینم له خوم ده بیتهوه، کاتیک بیرى ئه و
 هه موو بی نان و ئاو سه رکردنه ده که مه وه و هیشتاش
 تامی نه گریسی ئه و ئاو و خوویه دیته وه بیرى مه لاشووم.
 ده مه هوی بیلیم. بزانیم گوناھی ئه م کاغه زانه چیه، وا
 پیله یان بی ده گرن و ده بی تییا ن گه یه نم: ئه وه نده به
 خراپه نه روانه روونی وا، که چی نازانم چون! ئه زانم سه د
 سال دانیشم به هه زار زویان پیا ن بلیم "چه نای
 چه نساله ئه م کاغه زانه له ئاره قه ی ده ستما ئه ملا و لایان
 بی ده کریت و سالی سه د جار، ده خووسین و وشکیان
 ده که مه وه"؛ ئه زانم چی کاغه زه له بهر چاویاندا بیگرم و
 یه که م نوقته ی سووچیکی ئه م رووناکیه بهینمه وه و بلیم:
 "ئه ها!"؛ ئه زانم هه ر چه نیک هاوار بکه م: "ده مه هوی،

بهلام نانوسرین؛ باوہر ناکہن و دیسان پاش ئەو گشتە
گوشین و مستە کوتییە، پاش ئەو گشتە جرنووقە
جەرگبرانە بە دەمی موبارە کی ئەنبوردەست، لە گەل
هەلیکی دیکە، بەجیم دەهیلن و هەر کەسیکیان
پیویست دەییت بو ئەووی پیلە یی بگرن و خەشی
خویانی یی بریزن. ئاخر چۆن قینم لە خۆم نەبی کە
ئیستاش هەر ئەترسم بینەو و هیچم نەنووسییت؛ کە
هەر خەریکم بیران لی دەکەمەو و دەمەهووی بزائم لە
کوپو هاندراون لیم و کین، تا لە دانەیه ک لەو نوقە
نەگبە تانەو دەست پیکەم.

ئاخۆ بیانەهووی کی بم؟

سیپیری سوور

دەنگە غریبە کە ی، شیشە ی ئوتوبووسە کە ی
 هەلدە تەقاند و رپک لە چەقی مەیدانە کەو ریدە کەوت
 تا ترافیکە نەحسە کە ی ئیمە! دەینەراند "لە کوی، لە
 کە یەو کوشتووینام و هیشتاش نەمتوانیو لەم
 چەقە چەقی مەیدانە بترازیم" و ئیمە بە دەوری
 مەیدانە کە دا دەخولاینەو. نیومی دەنەراند و بیرم
 کەوتەووە ابە یانی زوو کە لە یە ک جیا بووینەو، یە کەوری
 بەرەو ئەو کۆشکە ریکەوتەم کە دەبوو تیلی تەلەفوونە کانی

چیک بکه مهوه و بیانگیر مهوه بو مالهوه . ئهري زانيم له مال نين، به سه ر دهر گاکه دا ئه وديو كه وتم و ههستم کرد لووتم به بۆنی رووداویکی سهیر، خهريکه بزێوی ده کات. کابرایه ک به قاجیکه وه له ئهستوونی لایه کی عیماره ته که هه لواسرابوو، بی سه ر و بی کلاو. لئی نزیک كه وتمه وه . پيش ئه وه ی سا لۆ بکه م نه راندی "سه رم سه رم" و زوو زانيم به ته رده ستیه کی زیره کانه سه ریان ته پاندوو ته نیو زگیه وه. به پیکه نینه وه دهستم برد دهریکیشم، که چی قزی پیوه نه بوو. ناچار پیکیکم پهیدا کرد و زیاتر له چاره کییک كه وتمه کوتانی نیو گه لی. سه ری به گریان و رۆرۆ دهرپه ری و به مه منونیه وه چاوه روان بوو قاچه که شی له ستوونه که جیا بکه مه وه، که چی فریا نه كه وتم. خانمیک به ته له فوونیکه وه له بهر ده م ما سه وز بوو. ته له فوونه که ی له ته پله سه رم سه رواند. وه ک سه رم لی ون بووی، هه له اتام و هیشتا چه وشه که م ته ی نه کردبوو تا پیم وا بویت به دهروازه که گه یشتوم] نه راندبوی برا رۆ و هه ر له تیکی به تابه کی دهروازه که کرابوو. ئیتر چۆن تیمگه یان دبایه له مه ی دانی هین، له ترافیکی کدا مندار بووینه وه، هه ر دو کمان؟

رازى

بو؟ وەدەزانن ناکرى ئىمەش پىرەژنىكى وا
رازى بکەين و چارۆگەيەكى بدەينى تا له بەر دەم
مزگەوتىکا بۆمان رابخات، گەدایيمان بو بکات و
مانگانهى خوى وەر بگريت؟

دیواری هین

دهستم به زبانیه کهیدا هینا و له بهر خوّمهوه برماندم: "من و تو ههتا ئیتر نهمانمینی، قسهمان ههیه و خوّت باشتر ئەزانی چهنجار بوّ دهبت گریاوم". وتی "هه؟". وتم: "هیچ بیر لهو کوّتره باریکه ده کهمهوه که ئەم به یانییه به منارهو بووی وه ژیر پیم کهوت. سه رمای خوینه کهی هاواری ئە کرد که هه رچی جاره بوّ دیتنه وهی ئیسکوپرووسکی جووته کهی دیتنه وه و له بهر ئەم دیواره دا ئە وهنده بی دان وئاو سه ر ده کا، هه تا مندار ئە هیته وه". [سویرایی له چاوم جزا]. برماندم: "تا بله ی ئاگات له سوور بووه و ئەها ئیتر دیوار نیت، ده بهی!". وتی: "کی؟"

وتم: "ئه لین له و دیو ئەم دیواره وه، ئەو مجیوره هه ر خولی نا خولیک نان وشه قی ده ر خواردی ژنی بیوله تی داوه و چه نیک شه و گو ییان له دهنگی تاریکی بووه بهر هه لدای کردووه ته گیان هاوسی کانی، ئەمه چیه ئەو ژنه سه ر به گاز گیراوه نه یه هیشته وه خاک و خو لی بهر

ئەم دیواره قورگی ئەو مەلۆتکە بەستزمانە بخورینیت".
 وتی: "چی؟" نالاندم: "هەر چی دەگەمەوه ئێرە دلەم
 دادەخورپی لە گەلت، دەلپی بە رووخانی یە کترهوه
 بەندین. کە ی بوو هەر دوکمان گویمان کەیلی گریانی
 ئەو مەلۆتکە یە بوو؟" لەرە یە کە وەشانم خست. وتی:
 "چاو کە! ئاوا ئەبی: کە هەوالە کە دەبیستم، بە پرتاو خۆم
 دەگە یەنمە لاتان و کە تەماشای ئەکەم لە بەر عیمارەتیک
 سەختا ئەژنۆم شل بوو. شتیک رووخاوه لێردا و
 خەلک ئەلین دیواره کەتە. دائەنووشتیمەوه و بە گچکە
 بەردیک تەقە لەو گاشە بەردە هەلدەستینم کە زگی پی
 دابوون و بوو تە خنجەرەت". وێردیک ئەبرمینم و ئەلیم:
 "هۆی، فیساری! دیتبوویان بە دەندووک هەلیگرتوویت و
 هیناوتی تا لە کن یادی نێرە کە ی فریت بدات و لە بەر
 لۆمە ی خەلک مەلۆتکەشی کردبوویت...". وتی: "بووستە.
 چیت داوه لەو عیمارەتە جوابم بەمەوه؟ بۆکوی؟ پی تی
 نئی ئیتر نابێ بیستەوه دەر ها! تازە رووخاوه. مەرد بە پیم
 بلێ...". وتم "نا. نا. کێ ئەلێ من پێر بە دیواره کەم بێرم
 کردووه؟".

دهره تان

نا من خۆم نه کوشتوو جه ناب! من رپک لهو
 کاتهیدا که ئیوه دهلین، چوو بوومه سه فهر و له گه وره رپی
 تاریکیه کدا گیرم کردبوو. ده تانهوی پیتان بسه لمینم؟
 ئه وه جله کانم ته پوتۆزی له سه ر بوته قور و ئه وهش
 سیمام هیشتا چره دوو که لی ئوتومبیله کانی گه وره رپی به
 سه ره وه ماوه. بویه ناویشم نیه له لیستی موسافیره کانی
 هیچ ترمینالی کدا، چونکه خوشم نازانم چون بوو لهو
 بیابانه وه که وتمه ئه و گه وره رپییه و ئوتوبوسی ک به خیری
 خوی هه لیگرتم. ئه شتوان بانگه وازی ک بکه ن، بزانی
 دویشه و کی لهو رییه وه رۆییه وه، بۆتان دهر ئه که ویت و
 بی گومانم پیتان ئه لین که چهن سه عات له مه بهر میان
 هه ره م جلا نه وه لی ره، دابه زاندوو و ئه ها خو من هیشتا
 نه گه یشتبووم له ماله وه دانیشم هاتن به شوینما. که واته
 ئه گه ر من بهر له دویشه و گه یشبیتمه وه و بله ی ن
 دویشه و که سیکم کورژی، دایکم به و رارییه یدا که
 هه یه تی -لانیکه م- جله کانی شو ر دبوو... ها؟

چۆن

ئەگەر بېتو روژئیک بمەوی بزانی خەتای
قیرسیچمەبی ئەو قیرە تاریکە بووہ کہ لە مندالیمەوہ
نەمتوانیوہ ئەم پێستە پیس و غەریبە بە سیمامەوہ
هەلکەنم، چۆنت یی بلیم؟

کۆتره کانی کا نووسەر

له رێڕهسمی ئەسپهرده کردنی کا نووسەر دا، ههموو سهروک کۆماره کان و وهزیر و ئیسکۆرته کانیاں و بگره زۆربهشیان به ژنه کانیاوهوه کۆ بوونهوه و ههر یه کهو په یامیکیان پێشکەشی تابووته کهی کرد. ئیمه نالیین ئەو ههموو پیاوه سیاسیه هیچی تهنانهت لاپه ره یه کی کتیه کانی کا نووسه ریشیاں نه دیتبوو، به لک وو راپۆزکاره کانیاں ئەو په یامانه یان بو ساز دابوون. به لام ئەوهنده مان له سه ره راگه یه نین کاتی کا نووسه ر به گوپی کتیه بیچاره کهیدا نه راندی و دوا هه ناسه ی دوا ی ناره ته کهی برده وه له ژیاں، ئیمه کۆتره کانی ئیواره یه کی دلپه ژینی رۆمانه کهی، که به منداربوونه وه ی دانیه ک له کۆتره کانمان له و ئیواره دا، جوړیک خه موکی نیشتبوو به باله کانمان و ده توت چاوه روانی زیندوو بوونه وه ی

هاورپکه مانین و ئەوسا نەماندەزانی کا نووسەر بو ئەو ئیوارە ئیمە لەوی کۆ کردەوه و ئەو دانەمانی کوشت؛ خیرا بەو نارەتە، وه خو هاتینەوه و پیکرا تەرمی مندارەو بووی کۆترە کهمان بە دەنووک هەلگرت و کەوتینە بالۆهشان بەرەو ئەم دیوی ژیان. جا پیش ئەوهی ئیوه جەنازە ی جنوون لی نیشتووی کا نووسەر بنیژن، ئیمە هاتین و لە گەل تەرمی کۆترە که گۆریمانەوه و بردمانەوه بو ئەو ئیوارە ی رۆمانە که. بو یه ئە گەر ئیوه لە دەنگی کەرەنا و هەرا و زەنای میکرو فۆنە کان خافل دەبوون و سەیریکی ناو تابووتە که تان دە کرد، دەتانزانی تەرمی ئەو کۆترە تان ناشتوو، نە ک تەرمی کا نووسەر.

کپتر

هەرچی ده کهم مۆجیزه یه ک له دوو گمه ی
 ئەم شیشه نه گبه تانه دا رپووبدات و له خراپی خلاس
 ببن، تا دهنگم به یه کییک بگات، ناکریت. دەرگاگان
 قوفلیان کردوو و هه راسانم. ئاگام لیه یه که یه که ی
 ماشینه کانی دهوروبه رم له ترافیک خلاس ده بن و
 هه مووی روویان له و پهری شه قامه که یه و به
 لایه کی تر دا، فیشه که ده که ن. دهنه رپتم "کاکه، کاکه" و هه ر
 گویشی لیم نیه، کاکه. چاوکی هه ر له و به ره و
 پیده که نیت. شیشه کان به مست ئە کوتم و ژنیک به
 ماشینیکی په مپی، به لاما تیژ تیده په رپت و که

ئەوپەری شەقامە که دەبینیت، هیواشی دەکاتەوه و بە
لاچاویک تەماشای مستەکووتیی من دەکات. دەستیک
با ئەدات. یەعنی "تۆ دەردت چیه؟" و رێدەکهوێتەوه. لەو
بەری شەقامە کهوه پیاویک، رووتوقووت هەلدیت و وهک
بیهوێت پاریتەوه، دەستی بەرز کردوووتەوه و پر بە
شارە که دەنەرییت و هەلدیت. کهچی نە دەنگی
دەبیستم نە لهجیی خوۆشی دەبزویت.
دەلێی لەبیر چومەتەوه.

شارى بى سەھب

وتىم: "سەيرە بە لامەوہ؛ ئاخۇ چۇن زانىيىتى
ئىمە ھەر يەكە و لە سووچىكى ئەم حدودە تىكچرژاۋە
خۇمان لى ھەشار داۋە؟ ئاخىر ئەزانى بو؟ ھەر من مابووم
قوزبىنىك پەيدا بىكەم و بو ھەمىشە خۇمى لى ون بىكەم.
كەچى زىرەى زەنگى تەلەفوونە كە نەيھىشت جى خۇم
لە تارىكىە كدا خۇش كرديت، كىشامى بەرەو خۇيەوہو
كە ھەلمگرت، ئەرى، خۇى بوو، نەراندى: "قەراقەرا ،
بىم؟"

زوت

خۆزگه م باوكم جاريك ده مي ده كرده مو
ده يوت: بوچي زيان له خوٽ وه درهنگ ئه خه يت؟
هاتوو، زرموكوت ده رگات ده نالي نيٽ؛ چوو يته سه ر
ديواريك و چاوهرواني چهن سال درهنگ تريٽ؟ زوو كه
بيبره وه!"

قمار

ديسان هر خوم و خوي بووين و چه پکک
 وهرق. نه يهيشت من دهسته يان بکهم، نه يزاني جوان
 برې نادم. په نجه کاني بي نه وهی ته ماشايان بکهم -
 دهله رزين و ده می وشک بوو بوو به تکا. وتی ئيمشه و له
 سر چی بی؟ نه مزانی بلیم چی و رووم نه هات بلیم خو
 هيچمان نه ماوه، نه ها نه مووزاييکه چون پيستی
 زيړيني لهشت عهزيهت ده کات. وتم: "هر چی تو
 بيلی". که چی عهسلن بيرم له دواهم ئوميدي بی
 سره نجامم نه کردبووه. وتی "کردن" و بی نه وهی گوئی
 لی بی، زانی دلّم دائه خورييت و سارد نه بمه وه، سارد تر
 له روهی موزاييکه کان. هيواش نالاندم باش و دهستی

ئەووەل و دووھەمم دۆراند و دەبوو دوورا "ئەکەم". بە
توورەییەو نالاندەم: "بیدە من، قەینا نازانم جوانی بری
لیدەم" و دەستم بو کیشا. لە دوورەو فری دا و بی
ئەوێ بیھەوێت، زانی دەستم دەبی بەرزیت.
وەرەقەکانم کو کردنەو و لەگەل بردانی، وینە ی لیلی
خۆشایە تەزیوئەکی بەر بیووە سەر سەرما
موزاییکە، زێھنمی کراند. بی ئەوێ بلیم لە سەرچی،
دەستمان پیکردەووە وەک بەھوێ تۆلە ی دووجار
"نەکردن" بکەمەو، گرژ و جددی کەوتە کایە. ئارام
ئارام شا و وزیر و سەرباز و خاچ و ھەمووی بەر
دەدانەو، ئەتوت ھەموو وەرەقەکان بەو و ئیتر ئیمانی بە
سیحری پەنجەکانی ھە یە کە تازە لە یەکەم دەستەو
وەرەقەکانی بو کەوی کردوون. ئەمجارەش ھەر
دۆراندەو. و تەم: "بەھوین؟"، و تە: "نا، نابێ خەو
بکەیت". و تەم: "ئە ی جەلەکانم کوا، بچمە دەر؟"، و تە:
"نابێ جەل مابێ، لە بەری ئەکەیت". و تە: "نابێ لە مال
دەر کەوی، خەلک دردۆنگ ئەکەیت". و تەم، ویستم بلیم...
و تە: "نا، نابێ بتەوێ قسە بکەیت".

کالتەبار

تەویلم دەنا بە ھەر شتیکەو، دەمویست بزانی
 ئەو زیكەزیکى سەعاتە لە کویو دەیت، بەشکەم خیرا لە
 خەو رابم. دەمبىنى كچىك بە قولىكى قرتاوهوه خوێ
 دەگەیانده قوژبى دیواره که و جى قرتاوى قولە کهى
 دەنا بەو تەریکەو و دەویست ئاورىک لە من بداتەو تا
 تىم گەیهىت: ئەویش نیه؛ خاناخا نیگای بە دەرگای
 نیو ئەو ئەو ئەو گەرسایەو که تەپەتەپى ھەنگاویكى
 قورسى رادەگەیانده. کەسىک جىرەى لە دەرگا
 ھەلدەستاند تا لەبىرمان بچىتەو که لە شوین چى
 دەگەرىن. سەر رووتەیه کى کۆستە که تەنھا
 کۆرسىدىكى لە مەمکەکانى بەستبوو بەس. یە کەورى
 خوێ خستە سووچىكى پشت دەرگاگە و سینه و
 مەمى نا بە سىبەرى قوفلى دەرگاگەو که کەوتبوو سەر
 درزىكى دیواره که. ئەو سا ھەر دوو دەستى بەرز کردەو
 و تى گەیاندىن که لەویش نیه و ئىمە تەماشای
 دەستى بى دەسەلاتىمان دەکرد، که دەرگاگە ونى
 کردبوو. باوہ گەورەیه ک بە گۆچانىکەو وەژوور کەوت و
 رىک سەرى راوہشانده که: "نیه" و پىرەژنىک بە دوايدا

پهیدا بوو. ئەوسا پیکهوه به سەر سورمانهوه بینیمان که له بهر سیبهره کهی باوه گهوره دا کزولهی کرد و بوغزیک قورگمی گووشی و ئیتر تاقه تم نهما تهماشای ئەو ژنه رووتەش بکەم هەتتا، که به ههله داوان خوی گه یانده ناو گهلم و پاش قهیریک ملچه ملچ قیزاندی: کوا؟ خو لیرهش نیه. کچه بی قۆله که ویستی به هاواریهوه بیت، که چی زیکه زیکه که نه یه هیشته دهنگی دربی؛ ناومیدانه، وهک ویستبیتی درزیک نادیار داپوشی، قۆلی نایهوه به تهریکی دیواره کهوه و خهوی لی کهوت. شایه دیش تهنه بیری له زاوه ژاوی نریک بوونهوهی ههزارهها دهنگ ده کردهوه که دههاتن تا قورمیشی سهعاته که پهیدا بکهن و خلاسەم کهن. ئم. ژووره که پر بیوو له سیبهره کانیا و ئەوهندهی نهدهما ساحهیی یه که یه کهی ئەو سیبهرانه خوی پیدا بکهن. ویستم تهویلەم له دیواره که هه لکه نم و لهو نیوه کوره بپاریمهوه قونی به در گاکهوه بنیت؛ نه مده توانی! ده بوو جوړیک باوه گهوره تیگه یه نم ئەو در گایه، بو داخستن، هه لکه رانهوه یه کی گوچانه کهی ئەوی بهسه، وهلی چوون؟ ئاخر خو هه موویان به تهویلەم به نه بوون! ناچار گینگلیکم دا و به دم خهونهوه، قورمیشی سهعاته کهم هاته دست و زیکه زیک برا.

دوایی خانخا روژیک دی کهم دست

پیکر دیوو.

قورستر

ئاخو كى بى؟ [كاتىك زرهى تەلەفوونى نىو
 دووكانەكە، بەرز بوو، ئىمە لەو ناوہ خەرىك بووین
 روومان دەدا و من وتم. گواز تەبویمانەوہ و كەوتبوومە لا
 شانى ساحەبى زەنگەكە و وتم: "هەلیناگرن" و وەك
 گوپى لىم بووبى پىكەوہ قامكمان نایە سەر دووگمەى
 داخستنەوہ. قەيرىكى زور بىرى لى كردەوہ و من وتم
 "واناخوا". رەقەمىكى دىكە و وتم: ئەمەيان هەلیدەگریت.
 دەشى خووى بىت، ها... بلى "چۆنى". وتى. بە دللىكى
 تەنگەوہ و تم: "باش نىم، چىتان دەوى" و تا تىگەيشتم
 ئەلیم چى، دەستى پىكردبوو. پەنجەكانى لە نىو لىنگيا

دههات و نتر ده بون. پشتم تى كرد. ئاهونالهي مشه وووشي بى تاقه تى كردبووم و ئه مويست ده ستىك وه سهر شانى بخه م و نه هيلم، كه چى نه مده توانى. هه ستام. وتم: وا چا كه بچمه مه بهر ده رابه ي دوو كانه كه و ئيتر هيجمان نيگه ران نه بين و نه ليين خه تهرىك ئه وه تا له و ديو ئه م زهنگانه وه هه ره شه له م دامزرانه مان ده كات. كه له جى خو م رابووم، نالاندى "ئا! بتخوم خوت قورستر كه... " و رشامه ده ر. گويم له ته قه ي دانانى ته له فوونه كه بوو. به دهنگىكى له رزو كه وه له بهر خو وه وتى "ئاخو كى بووى؟ نه چى هه يام پيوه نه هيليت؟" وتم "ئا. خوا ئه يزانييت. خو ئه مه زياتر له چه نساله هه موو شه ويك ته له فوون ئه كات" و خه رىك بووين له ده رابه كه دوور ئه كه وتينه وه.

کار

نازانم قهت بووبی بیرتان له کار کردبیتهوه یان نا. وهلی من خوم کارم زور پی سهیره و سهر له کاری دهرناهینم. بو نموونه زور جار که دووکانیک دهبینم، چهندین دهرگا به دیواره کانیهوه له دیکور گیراون، خیرا بو نیگای کابرای دهرگافروش دهگهپریم و به خوم دهلیم ئاخو تا ئیستا ویستیتی نیگایهک بهو دهرگایانهدا بخشینی و بیر له چاره نووسیان بکاتهوه، که پیدهچیت روژیک له سوچیکی دانهیهک لهو دهرگایانهدا منالیک وهدنیا بیت؟ یا نهخهیر و منالیک به مردوویی وه دنیا

بیت! بۆ نموونه، سەندەلیە ک لە ژێر خۆیدا فرەهەڵدات بۆ دنیا و هیواش، هەلچیت لە زمیری. ئاخۆ یەکی لەم دەرگایانە بتوانیت نەبزی ئەو سەندەلیە لە چوارچۆیەیدا بۆ کابرا بگێریتەوه، تا هەر لە ئیستاه، سەندەلی بگامینیت؟ بزانی پێدەچیت ئەو کەسە ی کە سەندەلی دروست ئەکات، بێر لە هەموو ئەو بنیادمانە بکاتەوه کە لە سەر سەندەلیەکانی دادەنیشن و بۆی هەیە زانیبیتی کە روژیک دەرگافرووشیک لە سەر دەنکی لە سەندەلیەکانی دەسکردی ئەو، پشوو دەدات و کەسیک لە بەر شیشە ی دوو کانه کە یهوه ئاگای لیبەتی و ئەو بێر و رایە ی کە نایههوی بیکاتەوه دەیسەلمینیت و بە جوړیک بە گوێ کەسانیک ی دەگەینیت، کە کابرایە ک هەیه ئەوهنده دەرگافرووشە، هەتا پێی خۆشە بە جلو بەرگی بەریهوه، لە گۆر بکریت و کفن نەکریت.

ئاخۆ "کار" بتوانیت بێر لە کفن دروویە ک بکاتەوه کە روژیک دیت نازانی ئەم پیاوه ی وا کفنی بۆ دەپوویت، روژگاریک، دەرگایە ک ی بۆ دروست کردووه؟

قەلە کۆتیک له بادا

هه‌لده‌بەزیه‌وه له ژێر هاشووی سه‌نگینی
 ماشینه‌کاندا و ده‌توت له خوۆشی گه‌رمایه‌کی نزیك،
 په‌له‌پیتکه‌ ئه‌ته‌قینیت. ژنیک ئوتوماتی شیشه‌که‌ی بزواند
 و به‌ فیزیکه‌وه، کوته‌ پارهی‌ه‌کی شه‌قوره‌قی بو‌ هاویشه‌ته
 خوار، که‌چی هه‌ر خوۆشی نه‌کرد به‌ ساحه‌یی و هه‌روا له
 هه‌لبه‌زدابه‌زی خووی خه‌ریک بوو. ئه‌گه‌ر جاروباریش
 ماشینیك به‌ سه‌ریدا فرکه‌ی بکرایه‌، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ بوو
 لی خلاس بی‌ت، خیرا خووی هه‌لده‌کوته‌یه‌وه به‌ ره‌و
 چه‌پکه‌ گۆلیك له‌ پیاده‌رپه‌وه‌ که‌دا.

هه‌رپیی نه‌ده‌گه‌یشته‌ و ئیتر نه‌یده‌ویست
 حاسته‌میك لا له‌ لۆزه‌ لۆژی ئه‌و کابرایه‌ بکاته‌وه‌ که‌ له‌و
 په‌ری چوارپانه‌ که‌وه‌ داده‌گه‌را و قۆلیکی کۆته‌که‌ی به‌ ده‌م
 "با" وه‌ شینی ده‌گیرا.

سەرتان

من ئیمانم بە خەونەکانم هەیه و ئەری، ئەزانم
 بۆچی چارەنووسی برای سەر بە با چووم لەو کاتەدا کە
 من خەریک بووم، تیزتیز، بێ سەرم دەکرد؛ جوولەییکی
 لێو نەهات و لە ژێر دەستم خۆی نەترازاند، تا لە نەزمی
 رووداویکی ئاسایدا، بیری نیتەوه. کەچی ئێوه وەدەزانن
 پاساوتان بۆ دەهینمەوه و هەر چی بلیم ئەگەر من
 گۆش گۆش سەریم نەبریبایە، ئیستا، یا نە هەر کاتیکی
 دیکە، زۆر کەستانی بێ سەر کردبوو؛ باوەر ناکەن.

کو پرونهوه

ئەوانی تر نازانم چۆن، وهلی من هەر که چاوم
 نووقاند، نووریکى تیز له هه‌بوونی نیگامدا ته‌قیه‌وه و
 ئیتر زانییم، ده‌بی. گەر چی به‌هۆی ئەو ته‌قینه‌وه
 کتوپرپه‌وه ئیتر نه‌متوانی چاوم بکه‌مه‌وه، که‌چی ئەمزانی
 ریکه‌وم و ئەمتوانی به‌یللم لار و له‌ویریه‌کی نیو
 هالاوه‌که‌ی به‌رده‌مم، که‌ویم بکات. هه‌ستیکى نه‌گه‌ت
 هانی دەدام بچمه نه‌هۆمه‌کانی خوار و خوار تره‌وه،
 که‌چی نه‌مه‌زانی له‌ کوپه‌وه ده‌رووه‌کانیان ده‌ست
 پیده‌کات. کابرایه‌کی سیگار فرۆش یه‌خه‌ی پینگرتم و
 وتی "سیگار. سیگاری مفت". نه‌موپرا لپی وه‌ر بگرم. وتم
 شایه‌د له‌ نه‌هۆمه‌کانی دیکه‌ش لپی بی‌ت، وتی: "چی
 لی‌بی‌ت؟ بو‌به‌ه‌یوای چاوت به‌ نه‌هۆمیکى دیکه‌ش
 بکه‌ویت؟" ویستم بی‌لیم. که‌چی نه‌موپرا و ریکه‌وتم.

دهمزانى خهريكم به دهورى نهردهيه كدا دهخوليمهوه و كهسم وهتووش نههات لىي بيرسم كوويه. ده موت بلئى كوى بى ئيره و ده يانوت "نهم نهردانه به چواردهورى ريزيك پيلكانه دا جو شكر اون، بتهوى بچيته نهومه كاني خوار و خوار و خوار ترهوه، ده بى خوئى لى هه لديرته نهو ديو" و سيگار فروش بوون ده يانوت. دهستم گرت به نهرده كانهوه و نازانم هى نهوه بوو دللم پر بوو، يان ده مويست زهنگاويان بكهم، گريام. ناله يه ك له خوار ترهوه ده بووه هه لم و نزيكه و لووتم شكلى ده گرت. ده يوت "من كردم تو نه يكه ي! نازانم چون خوئان هه لئه ديرن، وه لى من له گه ل خو هه لداشتم، هه موو سيگار كانه لى بهر بوونهوه و نهو كابرايه، سيگار كانه هه لئه گريتهوه و ده يانفرو شيتهوه. هه ليانده گريتهوه، ده يانفرو شيتهوه..."

لووتم له نهزمى نهرده كان دوور كردهوه و تم ئاخو كى له سه ر پيلكانه كان چاوهر پى ريكه و تن بووه. به گوروزمى كى توندوتيرهوه، به پيلكانهوه رو چووه و روحى مهلعوونى له لووتيهوه ليره به جى ماوه. كه سيك پيكه نى و كابراى سيگار فروش بوو. نه مدهزاني سيگارم لى كريبه يا نه. هيزم دايه پيلوم كه ليكيان هه لبرم، نهراندم "نه توانم، نه توانم" و چوار دهورم كپوتاريك داگه را له هه لمه تي خه يالاتى شهويكى بى برانهوه.

منداله کانی دایکم

ئەتوانن بە پرتاو خویان بگهیهننه پانتایی ئەو
 کۆلانە چلکنە و لە ئاسۆی پرتەمومژی چاوانیدا، ئەو
 مانگە چواردەیه بیینن که لە شەرمی خۆی هەر دیتو
 ئەتویتەوه؛ ئەمەچیە بەو نیووشەوهی ئەو سالە، تەنھا ئەو
 بوو ئەگای لێ بوو که کورەکە و تووویەتی "دەرگاکە
 دامەخەن، کارێک ئەکەم زوو بێمەوه" و هەر ئەو ساتە،
 دلێ داچلەکیو و بیری نیووشەویکی دیکە کهوتوووتەوه
 که ئەگەر ئەو کورەکی دیکە -کورپی ئەو ژنە پیرەکە
 که ئیستاش زستانیک بە سەر قژە گوناحەکانیەوه
 هیلانەکی کردووە و هەر چی دایکم ئەبیینت ناتوانی،
 ناتوانی بمینییت - بگهراپەتەوه...
 تەنانەت نۆبەرەکە، ئەتوانی ئەوانیتر ژیر
 بکاتەوه و بلین "هیچ نیە. دیسان مانگە پیسەکە
 پەلاماری خوینەکە داووتەوه". تەنانەت ئەتوانن لە ژیر
 چواردەهەمین مانگدا، ئاگایان لە دایکیان نەبی که چۆن
 لە پانتایی ئەو کۆلانەدا رژاو و چاوی بریووتە زەوالی
 هەموو دەرگاگان. تەنانەت ئەتوانن رینگەکان بە سەریەوه،
 نەناسنەوه که چ بەفریک دایپۆشیووە. تەنانەت ئەشتوانن
 رەحەت، پرەخی خەویان بێت، چۆن!

نهکه

ئیمروۆش دیسان بینیمهوه!

له ئاپوورهی سهختی بازاره کهدا، رووبهرووم بووه و له سووچیکی لیوه کانی، زهرده خه نه یه کی مه سمووم روویدا. من روو له دهرگای ئاوه لای بازاره که رو نیشتبووم و بیرم لهو هه موو سه ره ئه کردهوه که یه که یه که لهو ئاپووره نه گبه ته دا بزر ده بوون و دیسانه وه سه ریکی تر له میراتیانه وه دهر ده جمی. هه تتا پیرێژنیکیشم بینیه وه که به درزی بازاره که دا شوین قرچه قرچی هه نیک خه لووز ده که وت و دوو که لی ده فروشتن! هه تتا مندالیکیشم ناسیه وه که په نجه تووره کانی باوکی له گه ل ره حمی تورتی پوفولکه ییک لی ئالوزا؛ هه تتا زور که سیشم ده بینی که که سیشیان نه ده بینی؛ بویه که له ئاستمدا روویدا؛ نیگام له ژیللاوه هات و به یارمه تی دیواره که ی پشته سه رم ریکه وتم که نازانم خووی لی بدزمه وه، چی؟ که چی ئه و زهرده خه نه نه گبه ته، ئه و زهرده خه نه نه گبه ته ئیتر ههر میشکمی ده جوو...

یه کبار

ئەوئەندە پى نەچوو تەلەفونى کردەو و
 کاتىک دەستەى تەلەفونە کەم بەرز کردەو،
 بەپیکەننەو و تى: بلى چى بوو؟
 فریا نە کەوتم بپرسم، و تى: کە لە گەل تۆ قسەم دە کرد،
 چەن کەسیانم لە ژوورە تارىکە کە سەرەو خوار
 هەلواسیبوو، و تەم هەتا لە گەل تۆ قەیرىک ئەدویم و
 خەمى دلىک بە با دە کەین، ئاقل دەبن و هەموشتىکم
 راست، بو دە گىرنەو. کەچى ئىستا، کە پىم و تى
 تەلەفوننت بو دە کەمەو، چووم سەرىکیان لى بدەم،
 تەماشائە کەم جوولە لە هىچیانەو نایەت و یە کەو
 شتىکی خویناوى لە زارباندا نومايانە، تومەز جەرگو
 رىخۆلە یانە.

پاوروانی شهوی مهوتهم

کا نووسهر وتی: من تا ئیستا تهنها چوار شهو
توانیومه تا بهیانی بنووسم و نیوهی جنه وشه کانم کۆ
کردوه تهوه له بوونت.
کاغەز، باویشکیکی دا و وتی: جارێکه ماویه تی
ههتا سهمای فریشته که.

له قەست مەردن

من و ئەو & و X-يک بووين، بپارماندا
 بچين بمرين. كهوتينه پهله بو ره خساندنى ههليكى
 پرگونجاو، تاله زووترين كاتا، وهك سهعاتيک،
 سهعات ونيويكى تر، به ئەنجام بگهين. من سوور ئەمزاني
 و خيرا ئەوم نارد متۆريک به كرى وه بگريت كه
 بهشكهه لهو ماوهدا خۆم فريا بكهوم گوى بو برمهبرمى
 روحى نه گونجاوم راديرم و دههاتم و دهچووم ئەمبەرماند:
 كوليره چهوره! كوليره دهست ئەكهوت، ها، كهچى
 كهس نهبوو چهورى بكات. ناچار له پيريزنيكى چهورم
 دهروانى و بهدهم ملچه ملچه وه بۆم ده گيرايهوه: ئيمه كى
 و كين، ئەمانهوى بچين بمرين و ئەوئيش لىي

ده پرسیم جا بو به ماتور؟ من ئەموت: ئاخر حەزم له خیرا مردنه، ئەمانهوی روحمان پیش جهستهمان بفلیقیتەوه و کهچی هەر زوو زوو دەپیرسی: دەی باشه، تو به چ داخیکهوه و ئەو به چ داخیکهوه؟ هەر رایه کیش کولیره کهم به سەردا فر ئەدا و ئەمنه راند: هوی! بزانه چۆن قسه ئە کهیت، ها! قهینا به من دهلیی "تو"، به لام خو ئیتر ئەو من نیم وا پپی دهلیی "ئەو". ده تر یقاههوه هەر رایه ک. جار یکیشیان ئانوسات لیم بزر بوو و که هاتهوه کاغەز یک به دهستی کهوه و تیلایه ک به دهسته کهی دیکه یهوه، جووزاندنی وهسیه تی بو بنووسم و به سەرمه وه راویستا. منیش ناچار، جیره جیر، به سەر دیره کلندا ری کهوتم و ئەمجیراند: من و ئەو کهس نازانی کی و کین، ئەمانهوی تا زوو و له مه شهوتر نه بووه، بچین بمرین. من نه مدهزانی و ناشزانی ئەو هیزیکی خو ئازاردانی وه کو کرم، هه لژیوه ته گیانی و کهی؟ ده میک سال له مه وه بر، کرمه که هەر هاتوو و پتر زل بووه و ئەویش نه یزانیوه و ناشزانی من سالیکیان له ر و بنیس ریم نه کردوو ماله کهی خو مان بدو زمه وه و تا له تر بووم، زیاتر خه لکم لی گو راوه و به زمانیک له گه لم دوان که زیاتر له ژاوه ژاو چوو و تا کوته را، مه گەر تپی گه یشتبیتم. یه کیان لاسای بنیسمی کردوو ته وه و وتوبه تی ئەمه وه کوو "شهوه"، هەر خوینی خو ی مرثوو و نه یه یشتوو خه لکی، نزیکم بینه وه. جار یکیشیان له تاو برسیه تی به هیما و ئیشاره تیم گه یاندوون: "خه لکی

ئیره بۆ گوی به کەس نادن؟" و کتوپر هەموویان لیم بوونە درندە و نەراندوووانە: هۆی! وەزانتی ئیره کویە، هەتیو؟ ئەو شارەى تو لىی دەگىرپتەو، لە مێژە لە گەل کرىووە کەى نووحتى رەنج بەعەبەس، سەرداوەتەو و ئەوسا "بەچکە نحو... بەچکە نحو" رەدوووان ناوم و ئەو هەر هیچیشم نەخواردوو و لە ناووە بە برسىتی رزیوم، چۆن. کەچی ریکەوتووم تا شارە ونبوووە کەم بدۆزمەو و تا بیشیدۆزمەو کرمیک ئەوی توادوووەتەو و وەک شەراب هەلیقوراندوو. ئیتر هەرام کردوو و زرم، سەرم بەسەریووە تەقیووە...

پیریژن وتی: "بەسە، سەگباب" و شوقامکمی یێ نامە سەر کاغەزە کە و ئانوسات، شوقامکم وە کوو دەنگی ستۆبی متۆریک، شیرەى هات و هەردو کمان هەلاتینە دەر. من لە دواى پیریژنەو و پیش ئەوێ بەگمە دەر، ئەوم لە درزیکی دەرگاکەو بینی کە لە ژیر چەرخى زالمى تریلیه کدا فلیقایووە و پرمە پرم پیکەنیم. پیرەژنیش پرمە پرم لای بۆ کردمەو و بە پیکەنینىکی عەجووزانەو وتی: پیمە کەنە...

بۆیە وەها دامانە قاقای پیکەنین.

نیتانه

شیری گازه که تان کردبووه و حه تمهن بیرتان
 له چۆنیه تی شه مچه نه کردهه که وا. ئاگام لیتان بوو
 ئاگاتان له بلاو بوونهوهی گاز نه بوو، که چی هیزم نه بو
 بیرتان بخه مه وه. هه تا رازی بوون به چلیک شه مچه ی
 چلمن و به ده م پیکه نینه وه ئاماده ی بلیسه بوون.
 هه موو پیکرا ته قینه وه و هاتم گوئی نه بیستان
 له دار و پهردوو بصرمه وه و بنه ریتم: ئه ری ئیوه بو نازانن
 من سه رم دیشیت؟! که چی بیستنتان دیار نه بوو.
 ده بو نه تانزانی من هاواردانم دیشیت???

مهچه کی مهرك

ئەوئەندە نەبێ کاتی سواربوون، زۆر ھاكەزایی نیگام لە پەنجەیان خشا و ههستم کرد به زۆر ناویانته تە ئیو یەك، پەنجەکانیان؛ دەنا لە کاتی رویشتن دا، هەر تەماشام نەکردن و زۆر دوور نەكەوتبووینەو، پرتەیه کیان لی بووه و بی ئەوهی تیگەیشتیتم چیان به شوڤیره که وتوو، زانیم دەیانەوی دابەزن. دابەزیم و بی ئەوهی سەرنجیان بدم دابەزین. هەر که لیم دوور کەوتنەو، زۆر خاو لە ماشینه کهدا پەنام گرتەو و هیشتا هەناسەیه کم تیدا نەدابو، پیاویکی یەشمی لە شیشه کهوه مهچه کمی گرت و دەرگای کردەوه که دامبەزینیت. تاسابووم! گەرچی نەمدەزانی لە پای چی دەمگریت و دەمبات، کهچی به چاو تکام لە شوڤیره که ده کرد نەهیلیت و کاتیک شوڤیر لی هاته دەنگ، بی ئەوهی هیچ بلیت، کارتیکي رهشی پيشان دا و گویم لی بوو شوڤیر برماندی: "انا للهو انا اليه الراجعون، رۆله" و هیواش ماشینه کهی لی دوور خستینەو. من مهچه کهم له نیو پەنجەیدا قوفل کرابوو. هەرچی تەماشام دەکرد، دەتوت ناتوانم بزانیم له چی ئەچیت و چه نیک راسته. ویستم لی پرسم بو کویم دەبات، فریا نەكەوتم.

پیاویکی دیکه له مان، لهو سه ره وه سه ر و گیلایکی وه دهر کهوت، کتومت خوئی. که چی نهویان مه چه کی کچیکی تالی به مه چه کییه وه قوفل کردبوو. چه تتا فریا نه کهوتین له گهل کچه ته ماشایه کی یه کتر بکهین، دهستیان خستینه نیو دهستی یه کتر و له ماشینیکیان هاویشتین و به رهو نیونیشانیک به ریپان کردین. لهو ماوه دا که رانبه رانی یه کتر خزابوینه کونجی ماشینه که وه هیچمان نهوت و که ماشینه که له نیو ریډا ویستا، وه مزانی گه یشتووینه نیونیشانی پیاوه یه شمیه کان، ویستم دابه زم و کچش دابه زینم، که چی بو سوار کردنی موسافیریکی دیکه ویستابوو. کاتیک وهریکه وتینه وه، وه ها که موسافیره که ی په نامان تینه گات، به کچه م وت: ارهنگه نیونیشان نهو شوینه بیت که بلیین "بو دانه به زین" و وتمان ئیمه داده به زین. هه رواش بوو. شو فیره که ویستا و ئیمه زور ماقولانه به موسافیری په نا دهستمان وت: "ده مانبه خشی برای ترسناک" و نهوتت هه ر ناگاشی لیمان نیه. پیش نهوه ی ماشینه که وهری بکه وپته وه تا توانیمان لیی دوور کهوتینه وه و نهوسا که ویستمان لیک جیا بینه وه، نه مانتوانی. په نجه کانمان پیکه وه که له پچه کرابوون و له ترسا به خو مان نه زانیبوو. له نائیکدا له خو م پرسی ناخو بشماتنویابیه جیا ده بووینه وه؟ و سهیریکی کچه که م کرد و دهتوت نهویش هه ر نهو پرسیاره ی له خوئی کردووه وا دامانه قاقای گریان.

کولی به یانی باش

دهبی حه تمهنه ئەو بسته داپلۆخاوییهی
 "ئیمرو" م به جوانییه ک داشارم. رهنگه له ساتیکی
 هیمنی ئیمرودا، هاورییه ک به هیما پیم را گه یه نیت که
 دهبی لهو بسته شوینه دا، تهن دیسیکی پیروز داکوتم.
 که چی من وهره ز دهبم له خولانهوه و ئیتر بو تا هه تایه
 دلهم به رای نایهت بیدوینم. ئەگەر چی دهییستمهوه که
 هاوریی دیرینم له ژیا نی ئاسایی گهراوه و په نجه کانی
 ناوته سهر دوو گوئی و هوره هور، خهریکه
 ده مگی ریتهوه که گوايه من بووم که به یانیه ک نهخته
 نهخته روژم داپلۆخویه و بو ئەوهی له دووری ئەو کیشه
 سهر به موره، سیبهری لقیکم ویستبیت که پر به
 سووچیکی نهحسی جهستهی سهنگینم بیت و ههر

ئەوێندە بتوانم لەبیری ئەو پر بە پێستیه ئەودیو بکەوم؛
چرۆیهک، داپلۆخواوی ئەویمی سارپژ کردوووتەوه و باومر
دەکەن چرۆی نازەنین بە نیگاهی تاریکما چرپاندیبیتی:
بەیانیت باش؟

دەلین ھاورپی دیرینم ئاوا منی بو خەلک
رپوون کردوووتەوه که گوايه بە نەرەیه کی سەرگەردان،
تفاومەتە ھەمو ئەسلی نارەسەنم. که گوايه ھیشتاش
ھەر دەنگم توخنی خووم ناکەویت و لکاوه بە
دەوران دەوری ئەو داپلۆخواویە پر نەپینیەمدا. ئیتر نازانم بە
راستی بووه، من بووم نەراندووومە: "ملوینان سالی
دووری، لیم نووری. تاریک بی!" یان خووی بووه؟

په پوله کانی کا نووسر

کانووسر وها فیر بووه: به کاغهزه کانی،
تووره که یه ک بو کرمی ئه و بادامانه ی وا مهزه ی عاره ق
سه گیاه که یه تی، ساز ده کات و کاتیک له مهستی
دیته وه، لابه لایه ک په پوله ی مه دهوشی هه یه. ئه وه بو یه
ماوه یه که له بری نووسین، هه ر فرینی به دهسته وه یه و
فرینه کانیشی هیچی مجهوزی بلاو بوونه وه ی پی
نادریت.

دره نگان

من بێگومان، یه کهم موسافیری ئه و ئوتوووبوسه ناوهخته بووم که هات و رێک له جیگه ی نانه جییی خۆیدا و پستا و یه کهم موسافیر پیی تینا. هیشتا جیگه م گهرم نهبوو که به سهعاته کهمدا زانیم ئه وهندهم نامینیت، ههر ئه وهتا ئوتوووبوسه که نیوه بییت، ئیتر شوپیره که ی له ترسی یه کهم موسافیریش بییت دهچیته پشت فهرمان. به لام رهنگه ته نها مه بهستی بزوتنی ماشینه که ی بییت و بزانییت من له گشتیان په له م زیاتره. با پیش و دوایه ک بکات و هیواش هیواش دهوری ئه و مهیدانه تاریکه بداته وه نه کاو هاوارم لی ههستیت. منیش له گه ل بزوتنی ماشینه که ی، خوم کرد به تاریکنایی سهعاته کهمدا و تا لام کردهوه، له نیوان سوقلی خهویکدا که وتوووم: رهنگه ته نها خه و بتوانییت رهوتیکی وهها قورسم لی کهم بکاته وه، که چی دهنگم ههر به ئاگا بوو و له هالاوی نیو ماشینه کهدا پهنگی ده خوارده وه و ههر جارهی خوی ده کرد به گوپی یه کیک له موسافیره کاندای و من نه مده توانی له بیرم بچیته وه که له کویم. "ره نکه

ساحبه به کم لاشه یه ک زیاتر هیچ نه بیت، وه لی پیتان
 بلیم من راستم و بزائن نه گهر بیتو ئاوا بچنه پیش،
 ناگهن و تنها ده توانن خیسه له یه کتری بکن. وه ک
 خه تای خوتان نه بیت و خه تای نه ویترتان بیت. نا، وا
 ناییت. ئاگاتان له چنگی خویناوی شوڤیر بی، نهها
 چه نیک ئازایانه به دهوری ئهو تاریکیه وه،
 هه لئانده خولینیته وه و که تیریش بوو، به دم بزه یه کی
 سه رمه ستانه وه سه ر و شهقتان تی هه لده دات و یه که وه
 له لایه ک بهرتان ده داته وه تا لاشه ی گهنیوتان بیات
 به ره وه کی چوزانی کوی.

هه ر موسافیر بوو دهینه راند: "کاکی شوڤیر نه وه
 دهنگه بی ساحبه له کویوه دیت؟ شهقی چی؟
 مه بهستی له وه تاریکستانه چیه؟" و کاکی شوڤیر چنگی
 خسته نیو باوهشی هالاوه که ی ده ورانده ورمه وه، تا
 دهنگه که ده رکیشیت و بیسرپته وه. که چی چاوی به
 سه عاته بی میله که م کهوت و هاوکات له گهل بیری
 شتیکی دیکه دا، نه راندی: "کوا، کوا، دهنگی چی؟" و
 له رزه له رز چوووه پشت فرمان.

ویستم بچیت و به سه ریا بنه رینیت "بو
 راینگری" و له م هه لاجانه سه نگینه ئاگام بیته وه،
 نه مزانی چوون تییگه یه نم. سه رم شوڤر کردبووه و ده مزانی
 هه رگیز وهها نه مده توانی گیری بینم و دامینی بگرم؛ که
 فریام که ویت...